

Nr 35.

Av herr **Bondeson**, om införande av obligatorisk brandordning i rikets kommuner.

Landsbygdens brandskydd har visserligen tack vare ett väl organiserat frivilligt arbete förbättrats avsevärt under de tre sist förflutna årtiondena. Här åsyftas framför allt den frivilliga brandkårsrörelsen, som nu är utbredd över hela landet och omfattar i runt tal 1,200 brandkårer, sammanslutna i svenska brandkårernas riksförbund. Även svenska brandskyddsföreningen har på detta område gjort värdefulla insatser. Statsmakterna ha hittills trots påminnelser icke ansett sig böra i nämnvärd mån lämna sitt stöd. År 1923 utkom visserligen en brandstadga för rikets landsbygd, vilken var avsedd att tjäna som rättesnöre för tillkomsten av kommunala brandordningar, men dessa lagbestämmelser erhöles ej obligatorisk karaktär. Det överläts åt respektive kommuner att själva besluta om dess tillämpning. Inom civildepartementet utarbetades en normalbrandordning som ledning och mönster för de kommuner, som ville kommunalisera sitt brandskydd på grundval av nämnda brandstadga. Länsstyrelserna erhöles befogenhet att föreskriva brandstadgans tillämpning i mycket tätbebyggda samhällen. Det är känt att ifrågavarande brandstadga fått en mycket ringa användning i det endast ett fåtal kommuner antagit av respektive länsstyrelser fastställda brandordningar. Det är ett lika känt faktum att en betryggande lösning av landsbygdens brandskyddsproblem icke är möjlig utan kommunernas medverkan.

Trots allt vad som hittills blivit åtgjort har brandskadefrekvensen ökat under de senaste åren och brandskadornas omfattning tilltager alltjämt. Vid seklets början uppgingo de årliga förlusterna av eldsvådor till i runt tal 10 miljoner kronor. Under de sista åren har denna förlustsiffra varit uppe i 30 miljoner för att under år 1940 stiga till det rekordartade beloppet av 50 miljoner kronor. Dessa uppgifter äro avrundade tal och gälla hela riket — således ej enbart landsbygden.

Bortsett från brandskyddets betydelse för det civila luftskyddet synes det motionärerna uppenbart att statsmakterna böra lämna sin medverkan till en fortsatt utveckling på brandförsvarets område. Detta kan — synes det oss — endast ske på så sätt, att brandstadgan göres obligatorisk. Brandväsendet bör med andra ord bli en samhällelig angelägenhet.

På initiativ av skånska brandkårsförbundet har i samarbete med de båda skånska länsstyrelserna utarbetats ett förslag till en tidsenlig brandordning, som det är vederbörandes mening att förelägga kommunerna till eventuell antagning. Ett exemplar av densamma bifogas.

Vi ha skäl förmoda att en lag, som påbjuder införandet av obligatorisk brandordning i varje kommun, skulle mottagas med förståelse av den det

vederbör, och för de organisationer som arbeta för brandskyddets utveckling skulle en sådan åtgärd bli till stort gagn.

Med stöd av vad sålunda anförts får undertecknad hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om åtgärder i motionens syfte.

Stockholm den 20 januari 1941.

Lennart Bondeson.
